

**UCHWAŁA NR XXV/490/2017
RADY MIEJSKIEJ W ELBLĄGU**

z dnia 30 marca 2017 r.

w sprawie skargi na Prezydenta Miasta.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446, 1579 i 1948), art. 229 pkt. 3 i art. 237 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z 2014 r., poz. 183), uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę J. K. na Prezydenta Miasta, w związku z zarzutem niedokładnego zbadania sprawy i nieprecyzyjnego sporządzenia uzasadnienia prawnego do wskazanych przez Skarżącą nieprawidłowości w działalności pracowników MOPS.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej do udzielenia, wnoszącemu skargę, odpowiedzi i przesłania niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Elblągu

Marek Pruszek

Skarżąca w skardze z dnia 23 stycznia 2017 r. podnosi ponownie jak w skardze z dnia 30 sierpnia 2016 r., iż Prezydent Miasta rozpatrując jej skargę na działalność MOPS nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy. Zarzuca, że mimo wyraźnego braku jej zgody nieprawidłowo w myśl procedury administracyjnej procedowano możliwość udzielenia jej świadczenia z pomocy społecznej z art. 41 ustawy o pomocy społecznej. Zarzuca, że czynności, które wykonano przy okazji tego procedowania a zatem zwrócenie się o informację o niej do jej siostry a także do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po pierwsze wykraczały daleko poza potrzebę analizy pod kątem świadczenia z art. 41 ustawy a po drugie odbyły się zarówno bez wszczęcia postępowania administracyjnego jak również bez prawidłowego wprowadzenia tzw. wywiadu środowiskowego. Przywołując przepisy procedury administracyjnej i orzeczenia sądów administracyjnych Skarżąca podnosi, iż dokonane wobec niej czynności powinny w całości opierać się na przepisach KPA oraz rozporządzeniach Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego. Podkreśla także, że analiza spełnienia przesłanek do świadczenia z art. 41 nie wymagała badania sytuacji materialnej w ZUS natomiast siostra Skarżącej nie stanowiła tej rodziny, o której mowa w art. 6 pkt 14 ustawy o pomocy społecznej i nie można było prowadzić w stosunku do niej wywiadu środowiskowego.

Argumenty te są w dużej mierze w nowy sposób przedstawione w stosunku do skargi z dnia 30 sierpnia 2016 r. rozpatrzonej Uchwałą Nr XIX/396/2016 Rady Miejskiej w Elblągu z dnia 27 października 2016 r., gdzie stwierdzono bezzasadność skargi.

Skarga jest bezzasadna.

Uzasadnienie

Skarżąca błędnie identyfikuje, zapewne w ślad za art. 106 ust. 1, w związku z art. 41 ustawy o pomocy społecznej, że postępowanie dotyczące przyznania świadczenia niepieniężnego, o którym mowa w art. 15 pkt 2, w związku z art. 36 pkt 2a, tj. pracy socjalnej wymaga przeprowadzenia postępowania administracyjnego i wydania decyzji. W takim przypadku istotnie rodzinny wywiad środowiskowy byłby częścią takiej procedury. Należy jednak pamiętać, że po pierwsze procedurę administracyjną zgodnie z art. 14 ustawy o pomocy społecznej stosujemy tylko w zakresie nieuregulowanym w ustawie o pomocy społecznej natomiast decyzji administracyjnych, a więc również wszczęcia postępowania i konieczności przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego nie stosuje się do form pomocy społecznej dotyczących pracy socjalnej. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w ramach świadczenia niepieniężnego - pracy socjalnej miał prawo nie w trybie procedury administracyjnej, tak typowo rozumianej przez Skarżącą, podjąć czynności w celu ustalenia czy Skarżąca potrzebuje pomocy w odzyskaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie. Wątpliwości płynęły z sygnałów innych instytucji pomocowych w kraju, stąd też obowiązkiem MOPS było podjęcie tej analizy. Mimo rozważania przyznania świadczenia z art. 41 takiego postępowania administracyjnego nigdy nie wszczęto.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej w ramach pracy socjalnej wystąpiono do ZUS o podanie informacji o Skarżącej, przetwarzano przy tym jej dane osobowe na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 2 oraz art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 100 ust. 2 i art. 105 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. W kwestii zwrócenia się do siostry Skarżącej nie doszło do nieuprawnionego udostępnienia danych osobowych Skarżącej, ponieważ była to jedynie prośba o kontakt i potwierdza powyższe ostateczna decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 października 2016 r. DOLiS/DEC- 1033/16/92387. W czynnościach ustalono, że siostra Skarżącej jakkolwiek niespełniająca przesłanek z art. 6 pkt 14 ustawy o pomocy społecznej była jedyną rodziną Skarżącej, u której można było próbować zweryfikować niepokojące sygnały w ramach pracy socjalnej.

Wobec powyższego skarga jest bezzasadna.

Pouczenie o treści art. 239 kpa

§ 1. W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Komisji Rewizyjnej

Paweł Fedorczyk